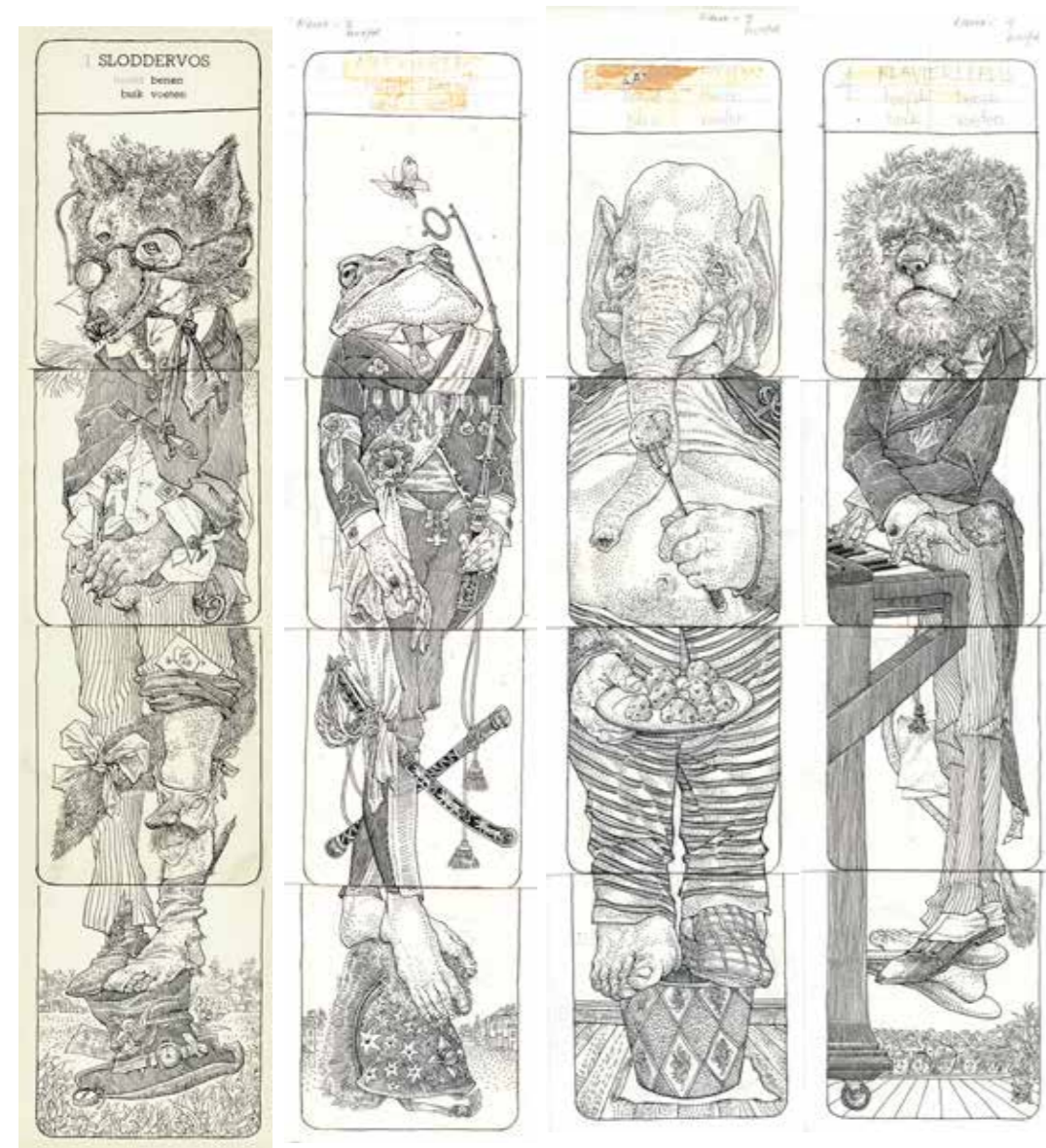

Het Beestenkwartet van Peter Vos

Jan Piet Filedt Kok

Van links naar rechts: Sloddervos, Mafkikker, Kamerolifant en Klavierleeuw. De Sloddervos bestaat hier uit vier gemonteerde

kwartetkaarten, de overige beesten uit vier gemonteerde oorspronkelijke tekeningen in pen en potlood.

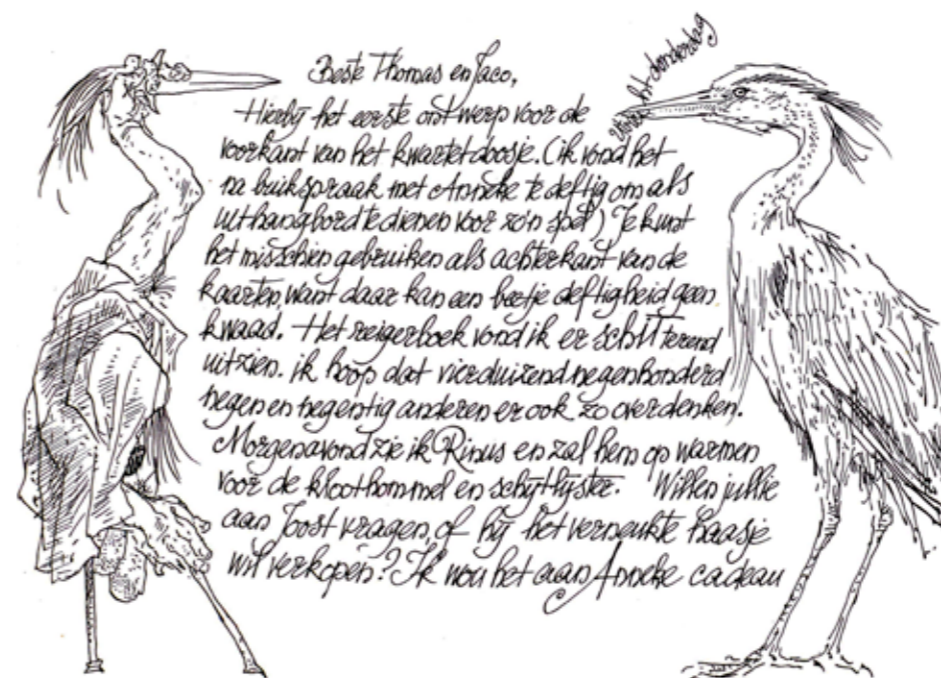
Het legendarische Beestenkwartet is de best verkochte publicatie van de tekenaar Peter Vos (1935-2010). Het verscheen in 1970 en is tot op de dag van vandaag verkrijgbaar. De originele tekeningen voor elf van de twaalf kwartetten worden tot en met 16 juni 2019 getoond in het Centraal Museum in Utrecht, in de hoop dat zij in de collectie kunnen worden opgenomen. Reden om in *De Boekenwereld* aandacht te besteden aan het Beestenkwartet.'

Het spel is opgebouwd uit twaalf door spot- en scheldnamen gekarakteriseerde beesten waaraan menselijke eigenschappen worden toegedicht: Sloddervos, Mafkikker, Kamerolifant, Klavierleeuw, Landrot, Huismus, Belhamel, Schijlijster, Werkezel, Snotaap, Kloothommel en Luistervink. Elk van deze fabeldieren vormt een kwartet, bestaande uit vier kaarten met tekeningen van hoofd, buik, benen en voeten. Wanneer de vier kaarten onder elkaar worden gelegd, ontstaat een hoge, langwerpige tekening van het desbetreffende beest. Bij het spelen worden vragen gesteld als: 'Heb je voor mij de buik van de Sloddervos?' en: 'Mag ik van jou het hoofd van de Snotaap?' Voor zover bekend is dit het enige kwartet ter wereld dat gebaseerd is op het vergaren van lichaamsdelen.

Thomas Rap en Jaco Groot

Het kwartet werd in de zomer van 1970 uitgebracht door Thomas Rap, die aanvankelijk twijfels had over dit idee van zijn compagnon Jaco Groot. De zomerse apathie van potentiële kopers werd doorbroken door een slimme publiciteit die de kwaliteiten van dit unieke gezelschapspel benadrukte. Op 17 juli 1970, onder de kop 'Peter Vos' sloddervoskwartet bij verschijnen uitverkocht', berichtte *Het Parool* dat na de eerste oplage van 5000 exemplaren binnen drie weken een tweede van 7500 zou verschijnen. Het kwartet is met tussenpozen steeds herdrukt en wordt sinds 2007 verpakt in een goudgerand doosje, ten teken dat het de tand des tijds heeft doorstaan.

Het kwartet, bestaande uit 48 getekende kaarten van 10 x 7 cm, moet een van de grootste verkoop-

Brief in zwarte pen aan Thomas Rap en Jaco Groot met getekende reigers, eind januari 1970. Gemeentemuseum, Den Haag.

successen zijn geweest van uitgeverij Thomas Rap en naderhand, vanaf 1972, van De Harmonie van Jaco Groot. In 1971, ruim een jaar na de verschijning, overhandigden de compagnons de tekenaar een bokaal met de inscriptie '50.000 beestenkwartetten, T & J'.

Thomas Rap (1933-1999) en zijn compagnon Jaco Groot (1942) leidden tussen 1966 en 1971 de meest onconventionele uitgeverij in Nederland. 'Ze gaven geen manuscripten uit, maar bedachten ideeën voor boeken, waar zij vervolgens de geschikte auteurs (en illustratoren) voor zochten.' Tot hun eerste uitgaven behoorden *Mandarijnen op zwavelzuur* van W.F. Hermans en *Veertien etsen van Frans Lodewijk Pannekoek voor arbeiders verklaard door Gerard Kornelis van het Reve*. Ze publiceerden ook posters met gedichten, liedteksten van Bob Dylan, The Beatles en The Rolling Stones, boeken met spotprenten van tekenaars als Siné, Topor en Willem (Bernard Holtrop), de *Bescheurkalenders* van Kees van Kooten en Wim de Bie, en niet te vergeten *Het lulligste uit Hitweek*. Vos' vroegste bijdrage aan het fonds van Thomas Rap is een getekend affiche uit 1967, *Oorkonde: een nieuw gedicht in het handschrift van de dichter Leo Vroman, geïllustreerd door Peter Vos*.

Getuige hun ideeënlijstjes hadden Rap en Groot meer tekenwerk van Vos willen uitgeven. Zo vermeldde dat van 4 januari 1968 onder het kopje 'Echt in voor-

bereiding' het nimmer verschenen *Sanders alfabet*, in de fondsljsten van 1967 en 1968 aangekondigd als Th. Sontrop en Peter Vos, *Sanders alfabet* (Peter Vos tekent een alfabet voor zijn zoon Sander. Gedichten van Th. Sontrop).³ Het in 1969 aangekondigde *Vogelboekje van Peter Vos* en een door hem geïllustreerde uitgave van zijn naamgenoot Reynart de Vos zagen evenmin het licht.⁴ Wel verschenen in 1969 bij Thomas Rap maar liefst drie andere boeken met tekeningen van hem: Karel Eykman, *De werksters van halfvijf en andere gelijkenissen*, het *Klein Pulcinellenboek voor Anneke* en *De 100 reigers door Peter A. Vos* (een facsimile van een voor Fritzi Harmsen van Beek getekende dummy uit 1962).

Als opmaat voor het Beestenkwartet stuurde Vos in juni 1970 aan zijn uitgevers een satirisch embleem voor hun bedrijf, getiteld 'Rapax Grotesque': een vraatzuchtige kruising van een vleermuis en een wild zwijn met melkspuitende tepels. Het fabeldier was vernoemd afkomstig uit *Vossius' Emblemata*; dat is een suyvere spieghel van uytgevers en inpackers en het onderschrift luidde: 'Rap en Groot spuyt het syn tietels/ Willem, Dylan, Hermans, Bietels.'⁵

Buikspraak

Al in januari 1968 figureerde een 'Dierenkwartet' onder de 'Vage ideeën' van Jaco Groot, maar Thomas Rap zag er weinig in: hij dacht dat een kwartet niet paste in

het assortiment van de boekhandels waaraan de uitgeverij leverde. Niettemin werd het 'Dierenkwartet van Peter Vos' eind 1968 opgevoerd onder de 'echte & vage plannen'. Pas in de fondsljst van het voorjaar van 1970 volgde de definitieve aankondiging: 'Beestenkwartet van Peter Vos. Geheel door Vos getekend spel met als kwartetten o.m. de mafkikker, de snotaap, de luistervink en de werkezel. In foedraal f.6.' Het was onmiddellijk een bestseller. Toen de twee compagnons in september 1971 besloten uit elkaar te gaan, werd het Beestenkwartet opgenomen in het fonds van De Harmonie, de nieuwe uitgeverij van Jaco Groot. Hij liet er geen twijfel over bestaan dat hij en Vos samen het kwartet hadden bedacht. Vos had de meeste namen verzonnen, maar de Snotaap kwam uit zijn koker. Tekenaar Bernard Holtrop alias Willem zou tijdens een bezoek aan de uitgeverij de Kloothommel en de Schijlijster hebben aangedragen.

Eind januari 1970 stuurde de tekenaar zijn uitgevers een 'eerste ontwerp voor de voorkant van het kwartetdoosje', met de afbeelding van een uilachtige figuur. Maar na 'buikspraak' met zijn vrouw Anneke kwam hij tot de conclusie dat de tekening daarvoor 'te deftig' was: 'Je kunt het misschien gebruiken als achterkant van de kaarten, want daar kan een beetje deftigheid geen kwaad.' Het ontwerp is noch op de voorkant van het doosje, noch op de achterzijde van de kaarten gebruikt; het vertoont weinig verwantschap met het gerealiseerde kwartet en stamt vermoedelijk uit de beginfase van het maakproces.

Ongebruikte ontwerp-tekening in zwarte pen voor de voorzijde van het doosje van het Beestenkwartet, 1970. Gemeentemuseum, Den Haag.

Uit hetzelfde, met reigers geïllustreerde briefje blijkt dat Rinus Ferdinandusse, de hoofdredacteur van *Vrij Nederland*, een steentje bijdroeg: 'morgenavond zie ik Rinus en zal hem opwarmen voor de kloothommel en schijtlijster'. Dit is de enige schriftelijke referentie aan de realisering van het kwartet, het meeste overleg moet mondeling hebben plaatsgevonden. Waarschijnlijk combineerde Vos zijn wekelijkse bezoeken aan *Vrij Nederland*, waarvan hij een vaste medewerker was, met bezoeken aan de uitgeverij. In de uitwisseling met Groot en Ferdinandusse moeten de ludieke details zijn bedacht, zoals de vreemde hoofdgedels die verschillende beesten gebruiken als pedestaal. Tot dusverre zijn geen schetsen of voorstudies gevonden, hoewel die zouden passen in Vos' manier van werken.

Doorboord hart

Volgens het eerder aangehaalde artikel in *Het Parool* kwamen de tekeningen voor het kwartet in drie weken tot stand. Gezien zijn uiterst gedetailleerde tekenwijze moet Vos er in dat korte tijdsbestek zeer intensief aan hebben gewerkt. Op de originele tekeningen is elk lichaamsdeel van een beest binnen een kader van 7 x 6 cm getekend op een onregelmatig afsneden blad wit ivorkarton, waarvan aan de

bovenzijde twee centimeter voor het opschrift is gereserveerd. Her en der is goed te zien dat de tekening is opgezet in potlood en vervolgens in pen met zwarte inkt is gerealiseerd, met een grote variëteit aan puntjes en streepjes. Deze tekenwijze is vanaf 1963 karakteristiek voor zijn werk en levert in gedrukte vorm een uitstekend resultaat op. In ieder kader aan de bovenzijde schreef hij het nummer van het kwartet, de naam van het beest en de vier lichaamsdelen (hoofd, buik, benen, voeten). De lithograaf plaatste in de uiteindelijke versie die woorden in drukletters boven de tekeningen, waarbij het afgebeelde lichaamsdeel in blauw werd gedrukt.

Carta Mundi in Turnhout, specialist in speelkaarten, drukte het kwartet en wist de tekeningen goed te reproduceren. Zelden zijn lijnen verdwenen of dichtgelopen, al wordt de tekening iets zwaarder in de donkere partijen. De tekeningen op de achterzijde van de kaarten en de voor- en achterzijde van het doosje zijn iets minder helder en scherp overgekomen.

Het randschrift op het doosje vermeldt het *Beestenkwartet* voor Kaj en Arne, een opdracht die enige toelichting behoeft.⁶ Op 16 november 1965 trouwde Peter Vos met Anneke Bakkum die twee kinderen uit een eerder huwelijk meebracht, Kaj (1957) en Arne Wollrabe (1959).

Voor- en achterzijde van het doosje van het *Beestenkwartet*, 1970.

Op 31 januari 1967 werd hun zoon Sander Vos geboren. De opdracht aan zijn beide stiefzonen vormt een persoonlijk element, evenals de verwijzing naar zijn vrouw Anneke: de Sloddervos heeft in de omslag van zijn broekspijp een briefje met een doorboord hart en hun beider initialen. Sander was in 1970 nog te jong om te kwartetten, maar het echtpaar Vos-Bakkum vormde met Kaj en Arne het ideale familieviertal voor het spel. Zij waren in juni 1970 precies de doelgroep van het *Beestenkwartet*.

Uilskuiken en feestvarken

Kort voor de verschijning was de tekenaar in een interview vol lof over zijn uitgevers: 'Het Kwartet wordt goed gemaakt. Zij besteden er echt zorg aan, weet je. Wat ik wou zeggen: ze houden hun kantoor, je kent Rap toch, zo klein mogelijk. Ze stoppen alles in hun boeken.'⁷

Zoals gezegd werd de publiciteit door de uitgevers zorgvuldig georkestreerd. Voorpublicaties werden gegund aan *Vrij Nederland*, *De Waarheid*, *Algemeen Handelsblad* en de *Volkskrant*. Op 6 augustus 1970, een paar weken na de verschijning, werd de documentaire *De wereld van Peter Vos* (1969) van Hans Keller en Aad Nuis opnieuw uitgezonden door de VARA. Kaarten van het

van links naar rechts: Landrot, Huismus, Belhamel en Schijtlijster. Elk beest bestaat uit vier gemonteerde tekeningen in pen en potlood.

kwartet werden afgebeeld bij de aankondiging in programmabladen.⁸ Ook verschenen er beschouwende artikelen, zoals een column van Kees van Kooten over de geneugten van het beestenkwartet met vrienden.⁹ In de zomer verscheen in de *Volkskrant* in de rubriek 'Zeg er 'ns wat van...' van Hopper (pseudoniem van Nico Scheepmaker) een reeks van drie artikelen over talrijke beestennamen met een menselijke bijbetekenis, naar analogie met het *Beestenkwartet*.¹⁰

Als dank voor de prettige samenwerking met Jaco Groot

tekende Peter Vos in 1970 een dertiende kwartet voor diens vrouw Elisabeth, getiteld het *Uilskuiken*.¹¹ Jaco wordt daarop vermeld als bedenker ('Groot inv.') en Peter als maker ('Vos fecit'). In 2007 maakte de tekenaar een veertiende kwartet dat eveneens ongedrukt bleef: het *Feestvarken*, ontstaan ter gelegenheid van de zesde verjaardag van zijn kleinzoon Bodhi.

De uitgevers overwogen een Engelstalige uitgave, maar lieten dat plan varen: de Nederlandse beestennamen waren onvertaalbaar, zodat het hele spel opnieuw zou moeten

worden uitgedacht en getekend. Een dergelijke uitgave zou wel hebben gepast in de vermoedelijk Engelse oorsprong van het kwartetspel, dat daar *Happy Families* heet. Met dien verstande dat een kwartet op basis van gevierende fabeldieren, voor zover bekend, een unicum is in de wereldgeschiedenis. Weinig kunstenaars of illustratoren hebben zich trouwens aan het kwartet gewaagd; een uitzondering is Dick Bruna, wiens zes tekstloze kwartetten tussen 1974 en 1996 werden uitgegeven.¹²

Embleem voor uitgeverij Thomas Rap, 'Rapax Grotisque', zwarte pen, juni 1970. Gemeentemuseum, Den Haag.

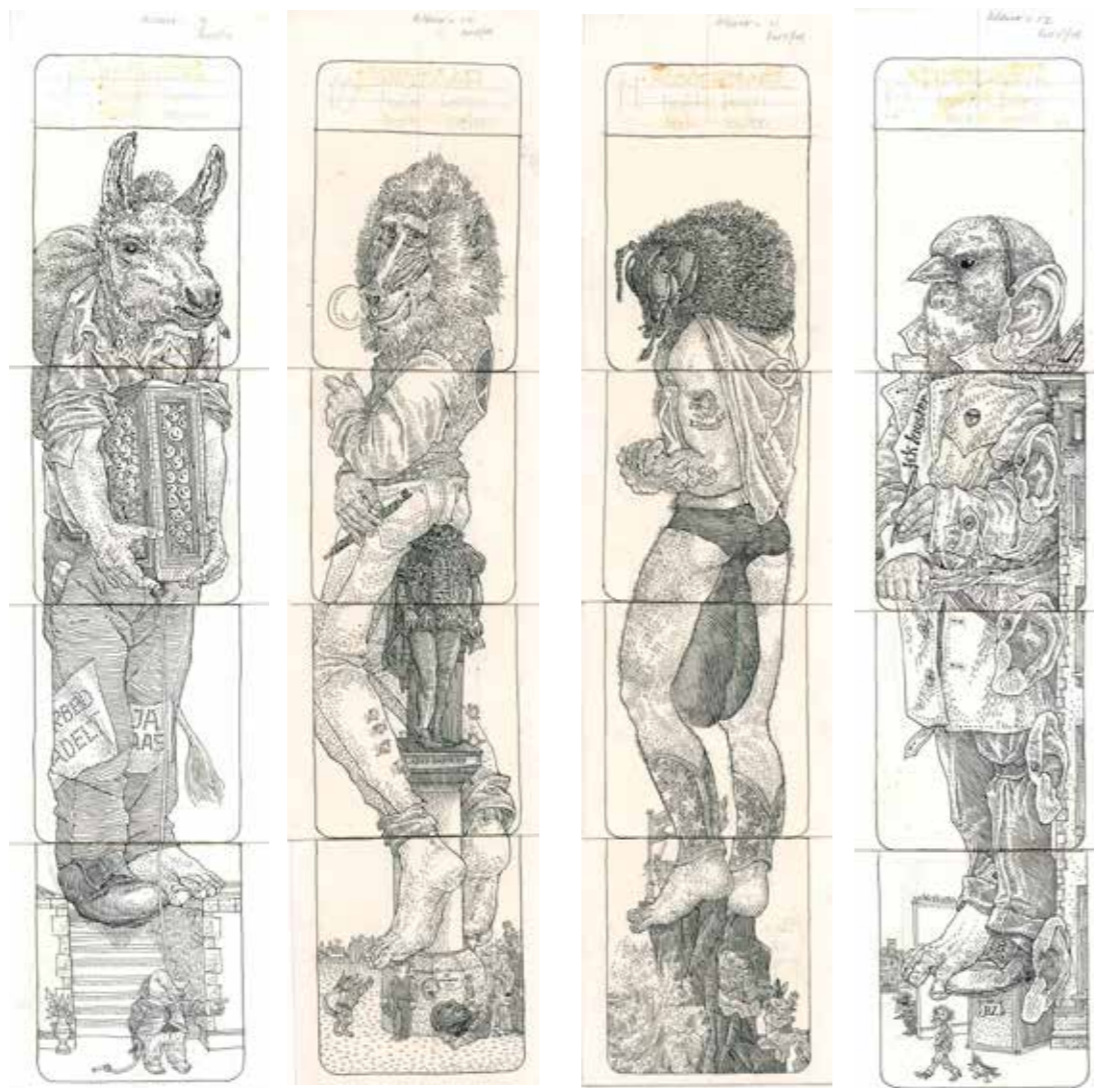
Carnaval en muziektheater

Het *Beestenkwartet* sprak tot de verbeelding, getuige een Limburgse carnavalsgroep waarvan de leden zich in 1971 uitdosten als Mafkickers. Als eregasten van het carnaval werden Peter Vos en zijn vrouw Anneke op het station afgehaald door een stel Mafkickers.

Het succes kwam ook tot uitdrukking in muziek- en theateruitvoeringen. In 1971 maakte het Mime Theater Will Spoor een voorstelling op muziek van Willem Breuker. Spoor schreef het libretto aan de hand van tekeningen van Peter Vos. De Sloddervos, de Schijtlijster, de Kloothommel en de Huismus maakten in het nogal drakerige stuk hun opwachting, voor de gelegenheid aangevuld met de Kutkrekel, de Mafkees, de Driftkikker en het IJskonijn.¹³

Jurriaan Andriessen maakte een muzikale bewerking van het *Beestenkwartet* die een veel breder publiek bereikte. Het stuk werd in juni 1972 tijdens het Holland Festival uitgevoerd door het pas opgerichte Rotterdams Jeugd Symfonie Orkest.¹⁴ Het bestond uit twaalf delen, overeenkomend met de twaalf kwartetten; elk deel bevatte op zijn beurt vier onderdelen, overeenkomend met de vier kaarten van een kwartet. Vier acteurs zaten op het podium te kwartetten, elk omgeven door vier muzikanten. Wanneer een kwartetspeler een bepaalde kaart te pakken kreeg, speelde zijn ensemble het bijbehorende fragment. Wanneer iemand een kwartet compleet had, werd het bijbehorende nummer door het volledige orkest gespeeld.¹⁵

Op 26 september 1973 werd het stuk op de televisie uitgezonden, onder regie van Andriessen.¹⁶ Het was ditmaal gesitueerd in een nage maakte duinpan waarin Paul Steenbergen, Adèle Bloemendaal, Peter Vos en Gijs Andriessen (de zoon van Jurriaan) zaten te kwartetten. Om hen heen zaten op duintoppen vier groepen musici (houtwerk, slagwerk, blazers en snaarinstrumenten) van het Promenade Orkest. De beesten werden gespeeld door mimespeler Rob van Reijn die voortdurend van kostuum en masker wisselde. De uitzending werd in krantenbesprekingen positief ontvangen en ook Peter Vos zelf was enthousiast.

van links naar rechts: Werkezel, Snot-aap, Kloothommel en Luistervink. Elk beest bestaat uit vier gemonteerde tekeningen in pen en potlood.

De Mafkikker, Snot-aap, Schijtlijster en andere beesten werden al gauw opgenomen in het gangbare taalgebruik. Kinderen genoten van het uitspreken van de spannende scheldnamen en ook op radio en televisie werden ze gaarne in de mond genomen. Toen het getoonzette *Beestenkwartet* in september 1973 door de NCRV werd uitgezonden, stuitte de Kloothommel door zijn seksuele connotatie op morele bezwaren. Volgens Andriessen kon het dier, mits decent, door de beugel van de christelijke omroep, maar: 'Het beest was niet decent in beeld te brengen. We hebben het risico gewoon niet genomen en het weg gelaten.'¹⁷

Roodbaardje Pik

Kort na die uitzending verscheen in het *Nieuwsblad voor de Boekhandel* een advertentie: 'Ruim 70.000 exemplaren verkocht. Zag u het tv-programma met o.a. Adèle Bloemendaal en Paul Steenbergen? Een herdruk is zojuist verschenen. Vul nu

uw voorraad aan.' De verkoopprijs was intussen met twee kwartjes verhoogd tot f6,50. In maart 1974 werd het *Beestenkwartet* van Vos en Andriessen in Nijmegen uitgevoerd door het Gelders Orkest, opnieuw met medewerking van Rob van Reijn. Het programmaboekje meldde dat inmiddels 100.000 exemplaren van het kwartet waren verkocht, een aantal dat ook de uitgever en tekenaar sindsdien noemden.

Rond die tijd werd de populariteit van het *Beestenkwartet* langzamerhand overschaduwed door de drie door Vos rijk geïllustreerde sprookjesboeken, die tussen 1972 en 1974 verschenen en bij de eerste druk al oplagen van 50-60.000 exemplaren kregen. Niettemin beleefde het *Beestenkwartet* tot 1977 jaarlijks een nieuwe druk van 7500 exemplaren en in 1980 verscheen een speciale, zilverkleurige editie. Daarna liep de jaarlijkse verkoop langzaam terug, maar het totale aantal verkochte spellen moet rond de 150.000 liggen.

Het Uilskuiken voor Elisabeth Groot en het Feestvarken voor Vos' kleinzoon Bodhi Verboon. Gemonteerde tekeningen in pen en potlood, beide onuitgegeven. Particuliere collecties.

De zware werkdruk bij de sprookjesboeken leidde tot een overspanning van Peter Vos en een ontwrichting van zijn huwelijk. Begin 1975 besloot hij geen illustratie-opdrachten meer te aanvaarden en zich op zijn vrije werk te concentreren. Het eerste voorbeeld daarvan was *Wie schoot Roodbaardje Pik*, gebaseerd op het verhalende gedicht *Who did kill Cock Robin*. De tekeningen daarvoor, met de vertaling van de Engelse tekst door Judith Herzberger, kwamen gereed in de zomer van 1975 en werden in september van dat jaar grotendeels gepubliceerd in *Vrij Nederland*. Ze werden pas in het najaar van 1976 met een fraai getekend omslag en leporello uitgegeven door De Harmonie. Jaco Groot bleef de vaste uitgever van Vos' getekende boeken.

Hereniging

In de jaren zeventig zijn de originele tekeningen van de twaalf kwartetten aan elkaar gemonteerd en ingelijst. Bij de drie bovenste deelteke-

ningen werd aan de onderzijde een halve centimeter is afgesneden, zodat elke afbeelding over de vier onderdelen een geheel vormde. Bij de scheiding van Peter Vos en zijn vrouw Anneke werden de twaalf kwartetten verdeeld: Kaj en Arne kregen elk vijf, de Huismus was voor Anneke en Peter zelf behield de Sloddervos. Alle gemonteerde tekeningen waren in het najaar van 1995 eenmalig te zien op de overzichtstentoonstelling *Peter Vos – tekenaar* in Breda, ter gelegenheid van zijn zestigste verjaardag. De Sloddervos keerde niet terug naar zijn geestelijke vader, maar verdween tijdens of kort na de tentoonstelling. Nu de overige elf originelen te zien zijn in het Centraal Museum in Utrecht, is te hopen dat de Sloddervos boven water komt en herenigd wordt met de andere beesten. De hier (voorlopig) beschreven geschiedenis van het *Beestenkwartet* zou daarmee een gelukkige afsluiting krijgen.

De achterkant van de kaarten van het Beestenkwartet.

- De tekeningen zijn tot half juni 2019 te zien in de Voszaal op de eerste verdieping van het Centraal Museum in Utrecht, samen met ander werk van Vos uit het bezit van zijn eerste echtgenote A. Bak-kum. Het museum probeert fondsen bijeen te brengen voor de aanschaf van de tekeningen, die in het voorjaar van 1970 in Utrecht zijn ontstaan. Voor de correspondentie over het kwartet, zie www.petervos.rkdmonographs.nl/brieven/aanthomas-rap-en-jaco-groot. Voor informatie over de meer dan honderd door Peter Vos geïllustreerde publicaties: www.petervos.rkdmonographs.nl/geillustreerde-boeken-pv-b. De auteur is veel dank verschuldigd aan Nico van Linden, Jaco Groot, Eddy de Jongh, Roxanne van den Bosch, Anneke Bak-kum, Sander Vos en Saida Vos-Lokhorst en het Literatuurmuseum in Den Haag.
- Hans van der Klis, 'De erfenis van een levensgenieter', *Boekblad Magazine* 173, 28-10-2006, p. 20-23; voor de publicaties van uitgeverij Thomas Rap, zie Annelies Delfgouw (red.), *P.S. voor Thomas Rap*, Amsterdam 1976.
- In de lijst van 1968 werd aan de titel *Sanders alfabet* toegevoegd *Kwartijnen van Sontrop*. Dat boek verscheen niet, maar wel publiceerde De Harmonie in 1975 *Het Alfabet*, met aquarellen van Joost Roelofs en kwartijnen van Theo Sontrop.
- J.P. Filedt Kok e.a., *Peter Vos. Getekende brieven*, Amsterdam 2017, p. 150, nr. 69.
- Het embleem was bedoeld voor een niet verschenen najaarscatalogus. Zie Filedt Kok e.a. (o.c. noot 4), p. 151, nr. 70; Ada van Benthem Jutting, 'De heren Rap en Groot komen met "Leuke dingen"', *Het Parool*, 17-7-1970.
- Twee kaartjes van Vos met een ontwerp voor dit randschrift, afkomstig uit het archief van Thomas Rap, bevinden zich in het Haags Gemeentemuseum.
- Wim Bloemendaal, 'Peter Vos: Ik teken de dingen die leven en bewegen', *VARAGids*, 1-8-1970.
- 'Bijzonder dierenkwartet van speelse Peter Vos', *Haagsche Courant*, 6-8-1970; in de bespreking wordt melding gemaakt van de tv-uitzending op die avond.
- Kees van Kooten, 'Treiterrend', *Haagse Post*, 19-8-1970.
- De Volkskrant*, 17-8 en 7/14-9-1970. Hoppers laatste bijdrage bevat een alfabetische namenlijst van beesten met menselijke trekken, ingestuurd door lezers als aanvulling op de twaalf in het *Beestenkwartet*.
- Vanwege het beperkte aantal kwartetten moest Vos het Uilskuiken laten schieten, evenals de Kroegtiger, Kunstluis, Beunhaas, Geldwolf en Oorwurm. Aldus volgens Hopper/Scheepmaker in *de Volkskrant*, 17-8-1970.
- Vermeldenswaard is het fraaie *Kunstaarsdierenkwartet* van Goudse kunstenaars uit 2005. Drie postuum verschenen kwartetten met tekeningen van Fiep Westendorp zijn een keuze uit haar eerdere illustraties, evenals het in 2010 bij Uitgeverij Rubinstein verschenen *Grote Peter van Straaten Kwartet*.
- Mickery Mouth* 2 (1971) nr. 1, p. 2-6, vooral p. 4. Zie ook het jongerenblad *Plug 4* (1971) nr. 41, p. 5. Tot dusverre is geen programmablad met de tekeningen van Vos gevonden; wel bevat de collectie van het ISSG in Amsterdam het door hem getekende affiche voor de voorstelling van Mime Theater Will Spoor (www.hdl.handle.net/10622/757D3E60-oAF7-4C94-84E8-54C49CoC1840). Vos' schetsboeken uit 1970/71 bevatten voorstudies hiervan.
- Een partituur van *BEESTENKWARTET VOOR (amateur-)symfonieorkest*, Amsterdam 1972, met een opdracht van Andriessen ('met dank en bewondering, 28.4.72') bevindt zich in Vos' nalatenschap. Zie de recensies in *De Tijd* en *NRC Handelsblad*, 19-6-1972. De kwartetspelers bij de uitvoering op het Holland Festival waren Wouter Paap, staatssecretaris Henk Vonhoff, Peter Vos en Gijs Andriessen, de zoon van Jurriaan.
- Agnes van der Horst, *De Andriessens – Een kleurrijke familie van muzikanten en kunstenaars*, Hilversum 2013, p. 168.
- 'Peter Vos' Beesten op muziek gezet: Kwartetten in 'n duinpan', *de Volkskrant*, 26-9-1973.
- Klaster in *Het Parool*, 25-9-1973; *De Gooien Eemlander*, 24-9-1973.